

Het begin van de rest van je leven

Cathy Kelly bij Boekerij:

*Tussen zussen
Nog lang en gelukkig
Het begin van de rest van je leven*

Cathy Kelly

Het begin van de rest van je leven

*Drie bijzondere vrouwen, drie bijzondere verjaardagen,
en het jaar dat erop volgt*

ISBN 978-90-225-8729-4

ISBN 978-94-023-1328-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Year that Changed Everything*

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagontwerp en -beeld: © DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2018 Cathy Kelly

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder, van wie ik zielsveel houd en met wie ik
zo ontzettend kan lachen.

DEEL EEN

De verjaardag
De eerste zaterdag in juni

Callie

Door de grote erkerramen zag ze de lichtjes die zich rond de platanen naast haar badkamer slingerden, en zelfs hier op de eerste verdieping hoorde je het gebonk van de feestmuziek.

De burens zouden het wel vreselijk vinden – kijk de familie Reynolds, die parvenu's, zich weer eens uitsloven, dacht Callie Reynolds met een grijns, terwijl ze klaarstond in haar jurk en met haar schoenen aan. Ze wilde dat er niet zo'n druk op je werd uitgeoefend om je vijftigste verjaardag te vieren.

Een bescheiden etentje had ze ook prima gevonden, maar nee. Jason, die altijd het grootste en het beste wilde, had dit peperdure spektakel georganiseerd.

'Je verdient het,' had hij eerder op de dag tegen haar gezegd, terwijl hij trots toezicht hield op de heen en weer dravende obers en op de partyplanner die hij dozen dure wijn zag afstrepen. 'We hebben hard gewerkt om dit leven te kunnen leiden.'

Callie had zich tegen haar knappe man – iedereen zei dat ze zo'n mooi stel waren – aangevlijd en 'dank je wel' gemompeld.

Maar diep vanbinnen dacht ze: stel nou dat je dit leven, na al dat harde werken, bij nader inzien toch niet zo leuk vindt?

Nog steeds in het volle schijnsel van de feestverlichting deed Callie de deur van haar chique crèmekleurige marmeren badkamer op slot. Ze bukte zich, zocht diep in het kastje onder de wastafel en haalde achter de voorraad douchegel en oude flesjes nepbruin het make-uptasje tevoorschijn. Het was een stokoud tasje, expres gekozen omdat Poppy, haar puberdochter, het ver-

moedelijk ongemoeid zou laten als ze in Callies kastjes weer eens op zoek was naar make-up.

Sinds Poppy veertien was geworden, was ze enorm de hoogte in geschoten en nu was ze bijna net zo lang als haar moeder. Ze nam echt geen genoegen meer met gewone make-up, en wilde de krankzinnig dure spullen van haar moeder gebruiken, van het merk Chantecaille, waar Callie zichzelf al schuldig over voelde.

Van een vol make-uptasje met Chantecaille kon een gezin met twee kinderen een maand lang eten, en dan had je nog genoeg over voor een afhaalpizza.

‘Ik heb hartstikke leuke dingen van MAC voor je gekocht,’ protesteerde Callie de laatste keer dat ze gemerkt had dat Poppy haar foundation, primer en compactpoeder had gepikt, en laatstgenoemde had laten vallen.

Poppy, die dezelfde kleur huid en haar had als haar vader, en ook diens onmetelijke zelfvertrouwen, had haar lange donkere haar uit haar prachtig opgemaakte ogen gezwaaid. ‘Jouw spullen zijn mooier, en ik zie niet in waarom ik die niet ook zou mogen gebruiken,’ zei ze met een air alsof ze daar vanzelfsprekend recht op had, die Callie stuitend vond.

Waar is mijn mooie, lieve dochter gebleven, en wat heb je met haar gedaan, vroeg Callie zich af.

Het afgelopen half jaar, sinds de radicale omslag van ‘lief kind’ naar ‘draak’, had Callie alle middelen geprobeerd die ze als moeder tot haar beschikking had: zakgeld inhouden, telefoongebruik aan banden leggen, preken in de trant van ‘toen ik zo oud was als jij’.

De ‘toen ik zo oud was als jij’-preek had de minste uitwerking gehad.

‘Dat was een eeuwigheid geleden, in de jaren zeventig,’ zei Poppy smalend, alsof de jaren zeventig gelijkstonden aan het Jura-tijdperk. ‘We leven nu, hoor.’

Callie had haar kaken op elkaar geklemd. De generatie van Poppy

had geen idee hoe het leven er in Callies jeugd had uitgezien, of in de jeugd van Poppy's vader, Jason. Als ze eraan dacht dat Jason en zij vroeger zo weinig hadden gehad en daardoor nu zo ambitieus en vastberaden waren geworden, ging dat meteen gepaard met de gedachte: als je op te jonge leeftijd al te veel dingen krijgt, Poppy, wat voor normen en waarden krijg je dan mee?

De Poppy van vóór de puberteit, het meisje dat van dieren, zeeleeuwen en glitternagellak hield, zou in tranen zijn uitgebarsten of zou haar onderlip hebben laten trillen omdat ze haar moeder van streek had gebracht. De nieuwe, niet bepaald verbeterde versie van Poppy sloeg alleen maar haar ogen ten hemel, ging weer verder met haar telefoon en negeerde haar moeder de rest van de dag, iets wat ze duidelijk dag in, dag uit op school leerde van de paar andere al net zo bevoorrechte kinderen met wie ze tegenwoordig omging.

Dat Callie geen idee had hoe ze dit nieuwe onstuimige kind moest aanpakken, had tot gevolg dat ze zo nu en dan een Xanax nodig had.

Haar oudste vriendin, Mary Butler, die ze nog kende uit de tijd dat ze als model werkte en die al jaren in Canada woonde en drie dochters had die ouder waren dan Poppy, zei vaak: 'Ik weet dat het tegen je intuïtie ingaat, maar het hoort gewoon bij het puberen dat ze ons zo gek maken dat we ze willen villen. Zo leren we ze uit te vliegen. Want er komt een punt waarop je denkt dat je ze misschien wel in hun slaap een kussen op het hoofd zult drukken als ze je vier keer op een dag hebben verweten dat je supergemeen bent en vervolgens op hoge poten komen vragen of je hun roze trui wel op de hand hebt gewassen.'

Mary was eind vijftig, ouder en wijzer, en niet meer ten prooi aan de hormonale wervelwind van de overgang. Mary's dochters studeerden alle drie en waren het huis uit. Zij had geen last van een dochter die zich momenteel gedroeg als een wel erg corrupt personage uit *Game of Thrones*.

Door met mensen als Mary om te gaan had Callie altijd ge-

dacht dat als je vijftig werd, alle kennis automatisch naar je toe kwam stromen. Maar nee. Want vandaag werd Callie Reynolds vijftig. Vijftig! En meer dan ooit had ze geen idee hoe het allemaal moest.

Alle boeken over de overgang leken te beweren dat een of ander soort innerlijke godin zich binnenkort zou aandienen die wijsheid, nieuwe sexappeal en de gloed van een nieuw leven met zich mee zou brengen. Ha! De kosmos had een geintje uitgehaald, dat kon niet anders. Callie keek in de spiegel en wist zeker dat die elendige innerlijke godin ervandoor was gegaan en haar stand-in, het innerlijke oudje, had achtergelaten.

Het oudje had een droge huid, was prikkelbaar, huilde bij het minste of geringste en lag in bed soms zo erg te transpireren dat ze zich afvroeg wanneer Jason zou gaan vragen of hij in het ondiepe mocht gaan slapen.

Het oudje snibde tegen haar man. Niet dat die er tegenwoordig trouwens vaak was, en dat kwam waarschijnlijk doordat het oudje de voormalige seksuele overvloed niet meer voelde, en daarentegen meer last had van een seksuele woestijndroogte.

Bovendien wilde de anti-innerlijke-godin een dochter die waardeerde hoe goed ze het had en die niet zomaar zonder te vragen met de creditkaart van het oudje dingen van internet bestelde.

Tot slot miste het innerlijke oudje haar familie en moest ze al huilen als ze aan hen dacht. En dat was ook een van de redenen waarom Callie zo nu en dan een Xanax nodig had.

Het was tien jaar geleden dat ze haar moeder, haar broer of tante Phil had gezien. Tien jaar. Zij hadden op dit feest moeten zijn. Maar ze waren er niet. Vanwege Jason, vanwege de ruzie en...

Callie voelde de paniek opkomen, trok de rits van het tasje open en drukte een pil uit de strip. Ze spoelde de Xanax weg met een slok water en haalde diep adem.

De innerlijke godin zou waarschijnlijk zeggen dat ze de familie-ruzie moest bijleggen, maar ook dat ze met Jason moest praten en moest zeggen dat ze echt wat meer tijd met elkaar moesten door-

brengen. Ze zou haar een boek aanraden over geneeskrachtige kruiden, haar vertellen hoe je een moeilijke puberteit te lijf ging en dat ze moest gaan mediteren.

Maar het oudje bande de pijn liever met chemische middelen uit, want dat was een stuk gemakkelijker.

Callie hoorde bonkende muziek van een verdieping lager en wist dat ze moest opschieten. Ze monsterde zichzelf snel even in de spiegel: goudblond haar piekfijn in orde, de antracietgrijze rechte zijden jurk met een modern Jackson Pollock-achtig dessin op de voorkant, kwam net tot aan haar sleutelbeenderen, die net zo rank waren als die van de tienermeisjes die de jurk op de foto's in de tijdschriften hadden gedragen.

Sleutelbeenderen werden tenminste niet dik, dit in tegenstelling tot de taille.

Ze had haar haar laten föhnen, maar zich wel zelf opgemaakt. Na haar eerdere werk als model wist ze wel wat haar stond en wat niet. Ze wist dat andere mensen schoonheid zagen – volle lippen, een volmaakt ovaal gezicht en ogen die iemand ooit als enorme omfloerste grijze parels had omschreven, en die haar gezicht bepaalden. Op school was ze vroeger dat magere kind met die vreemd brede mond geweest, dus zelf zag ze alleen maar wat er niet aan haar deugde: de rimpels, de onvermijdelijk uitzakkende kaaklijn, en een vermoeidheid waar geen multivitamine iets aan veranderde.

‘Net een Griekse godin met mysterieuze ogen, alsof alle kennis van de wereld op die ranke schouders rust...’ had iemand ooit over haar geschreven.

Jason had haar ermee geplaagd, maar ze wist dat hij het stiekem wel gappig had gevonden.

‘Grieks nog wel,’ had hij voor de grap gezegd, ‘terwijl we allebei weten dat je honderd procent Iers bent en uit Ballyglen komt.’

Callie had geweten dat hij het leuk vond, doordat hij normaal gesproken nooit met een woord sprak over de plaats waar ze bei-

den vandaan kwamen. Hij had al lang geleden het landelijke stof van zijn handgemaakte schoenen geveegd.

Hun royale vrijstaande herenhuis in Dublin had niets meer van doen met de huurwoningen in Ballyglen, een stadje aan de oostkust, waar geen industrie en geen banen meer waren, en waar haar familie...

Niet meer aan het verleden denken!

Ze deed nog een beetje lipgloss op.

Haar man had de afgelopen week geen grapjes meer gemaakt toen de partyplanner met Callie over het feest overleg had gepleegd. Dat hele stomme feest was Jasons idee geweest, maar hij had zich bij de besprekingen afzijdig gehouden en als hij niet aan het werk was, had hij veel in zijn studeerkamer zitten bellen.

Callies overgangsbarometer stond tegenwoordig standaard op ‘alarmfase rood’, en ze voelde hem in emotioneel opzicht van zich af drijven.

Tot overmaat van ramp had Poppy haar puberkribbigheid nog een tandje opgeschroefd, met gemeen gedrag dat waarschijnlijk ergens hoog op de pissigheidsschaal van Richter te vinden was.

‘Doe je dát aan?’ had ze haar moeder eerder deze week gevraagd toen ze de rechte jurk aan het hangertje had zien hangen.

‘Ja,’ zei Callie, die uit alle macht haar geduld probeerde te bewaren en wachtte op wat Poppy en haar vriendinnen ‘de brandwond’ noemden – een venijnige opmerking die net zo’n pijn deed als echte vlammen.

‘Als je die aantrekt, lijkt het wel alsof de jaren tachtig over je heen hebben gekotst,’ zei Poppy. ‘Bovendien is de taille in, hè, mam?’

Daar had je hem – de brandwond.

Haar vriendin Mary, die net zo alwetend was als Google, had haar gewaarschuwd dat de puberteit niet mals was.

‘Weet je nog dat je ooit de liefste moeder van de hele wereld was en een klein mensje op de bank tegen je aan kroop en zei dat je mooi was?’ mailde Mary haar voorzichtig toen Poppy dertien was

geworden. ‘Nou, die tijd is voorbij. Je bent nu het voorwerp waarop Poppy haar klauwen uitprobeert, als een soort krabpaal, maar dan mobiel. Je moet de teugels aantrekken, Callie, want het Armageddon is aangebroken en ze zal het op jou botvieren, niet op Jason. Jij wordt de krabpaal.’

Mary had vooralsnog gelijk gekregen.

Lichte acne en gierende hormonen, waardoor Poppy alles wat Callie zei in twijfel trok, sloegen tegelijkertijd toe.

Armageddon, dacht Callie verbijsterd.

Poppy had zich op school bij een andere vriendengroep aangesloten, de kinderen met rijke ouders, de extreem verwendende groep die altijd om geld vroeg.

‘Weet je nog die keer met kerst dat ze wilde dat de kerstman haar cadeautjes aan arme kinderen gaf?’ vroeg Callie op een ochtend aan Jason.

‘Ja,’ mompelde Jason, terwijl hij op zijn iPad tuurde en amper luisterde.

‘Waar is dat meisje gebleven?’ vroeg Callie in alle ernst.

Jason gaf geen antwoord, want hij was met zijn aandacht alweer ergens anders. Jason was van mening dat maar één ding ertoe deed, en dat was dat het gezin genoeg geld had. Dat kreeg je als je zelf in armoede was opgegroeid. Ooit had zij er zelf ook zo over gedacht.

Maar nu... nu was ze bang dat haar lieve Poppy iemand anders werd: iemand die van alles wist hoeveel het kostte, maar van niets wat het echt waard was. Een kind van rijke ouders dat niets had waarmee ze haar luxe leventje kon vergelijken. Geen herinneringen aan weken dat ze elke dag brood met jam als avondeten kregen, geen herinnering aan het niet hebben van de juiste schoenen voor bij haar schooluniform.

Callie vroeg zich af of Jason en zij, door hun dochter alles te geven wat haar hartje begeerde, haar niet hadden beschadigd en tot een verwend kind hadden gemaakt.

Niet dat Jason er zo over dacht; hij wilde geen kwaad woord over Poppy horen.

Callie was dol op haar dochter, maar ze maakte zich wel zorgen en was vastbesloten om Poppy opnieuw te leren hoe het hoorde.

Om te beginnen moest ze deze avond zien door te komen – dit gigantische feest voor haar vijftigste verjaardag, waar ze helemaal niet op zat te wachten, maar dat Jason per se voor haar had willen geven.

‘Het wordt van ons verwacht,’ had Jason gezegd. ‘We hebben een reputatie hoog te houden, liefde.’

Callie had schoon genoeg van die ellendige reputatie.

Natuurlijk, op het oog had Callie Reynolds het goed voor elkaar: een groot huis, een rijke, mondaine zakenman als echtgenoot, die nooit een scheve schaats reed, de looks van een gewezen model, een interessant verleden, en een lange, mooie dochter, op wie elke moeder trots zou zijn.

Toch was het niet volmaakt. Niets was ooit volmaakt. Het echte leven was heel anders dan de nepwereld op het Instagram-account van sommige mensen. Waar was het Instagram-account met als titel ‘Mijn bepaald niet volmaakte leven’, zonder verdoezelende filters?

Jason had zonder meer alles uit de kast gehaald, en dat betekende een reusachtig drankfeestijn voor tweehonderd man, met in de keuken voor de catering allemaal koks die voorbereidingen troffen voor de verrassingsbombes van chocola, piepkleine amandelkoekjes in de vorm van een ster, sashimi, sushi, kabeljauw met frietjes, Anjou-duif (pas op voor hageltjes, waarschuwden de obers en serveersters) en dikke ronde stukken rundvlees, waarvan de meest luxe burgers waren gemaakt die je je maar kon indenken. Als er gasten met een allergie waren, of als ze uit modieuze overwegingen zelfs maar het vermoeden van een allergie hadden, dan werden er voor hen speciale gerechten bereid. Er was in een straat van tien straten geen zak Peruaanse zwarte quinoa of blik biologische matchathee meer te krijgen, voor het geval dat.

Callie trok haar buik in en begaf zich langzaam in het feestge-

druis. Ze werd overweldigd door de lucht van dure parfums en het luidruchtige geroezemoes van honderden mensen die cocktails dronken die door een professionele bartender tot in de perfectie waren bereid.

‘Geweldig feest,’ zei iemand, en een gezicht dat Callie vaag uit de krant herkende, gaf haar een luchtkus. ‘Wat een beeldschoon huis.’

Callie zette haar fotoglimlach op.

‘Ja, mooi hè?’ zei ze, helemaal in balans nu de Xanax goed was aangeslagen en haar zorgen over Poppy of haar schuldgevoel over het feit dat haar familie niet bij dit feest aanwezig was, chemisch waren gladgestreken. ‘Jason had echt waanzinnig goede ideeën voor het huis.’

Dat was gemakkelijker dan zeggen dat Jason een verschrikking was, die alles wat hij bezat wilde verbeteren.

Alles moest het beste van het beste en het duurste van het duurste zijn. Neem nou de verbouwing van onlangs.

Dankzij eindeloze maanden verbouwwerkzaamheden aan het herenhuis in de ambassadewijk, was er een gigantische kelder uitgegraven ten behoeve van een uitbouw die toegang gaf tot een kas met twee verdiepingen, compleet met een rondgang langs de hoogste verdieping. Op de begane grond groeiden tropische planten en in de reusachtige ruiten van het dak zaten zonnepanelen waar het hele gebeuren op draaide.

Ze vertelde er maar niet bij dat haar man nul komma niks over exotische planten wist.

Hij had het idee gepikt uit een artikel in het tijdschrift *How To Spend It*, een bijlage van de *Financial Times*, over een miljonair die een plantenkas in Manhattan had, waar hij allerlei exotische planten verbouwde.

‘*Cyrtochilum Dasyglossum*-orchideeën,’ had hij voorgelezen, terwijl hij vol bewondering een foto bekeek van een gele orchidee met fijntjes gekartelde bloembladen.

Zijn welsprekendheid en beheersing van Latijnse woorden wa-

ren indrukwekkend voor iemand die was opgegroeid in een achterstandswijk, niet ver van zo'n zelfde wijk waar Callie had gewoond, en wiens kennis over planten niet verderging dan de dahlia's van zijn moeder.

Maar Jason leerde snel. Hij kon inmiddels met de beste kenners over exotische planten praten. Hij verwachtte van Callie hetzelfde, en ze moest er tegelijkertijd altijd prachtig uitzien.

In tegenstelling tot de mannen die het een verschrikking vonden als hun vrouw met hun creditcard ging winkelen, spoorde Jason Callie altijd aan om vooral kleren te kopen.

'Ik wil dat je er mooi en sexy uitziet,' zei hij dan.

Ze kon er niet echt over klagen, maar toch had ze de laatste tijd het gevoel dat ze het zoveelste 'ding' in Jasons leven was. Zijn vrouw – een Ferrari en zeiljacht had hij al.

'Veel plezier verder,' zei Callie nu tegen de gast, en ze liep door alsof er ergens anders iets heel belangrijks gebeurde, waar ze snel naartoe moest. Het was immers haar vijftigste verjaardag, en de gastvrouw moest overal tegelijk zijn, wat een handig excuus was omdat veel van de gasten door de partyplanner duidelijk alleen waren uitgenodigd omdat ze celebrity's waren.

Callie liep verder de prachtige grijze ontvangstruimte binnen, die bovenin eindigde in een reusachtige constructie van glas en staal, waar allemaal gasten vol bewondering naar stonden te kijken.

In de verte zag ze haar man staan, omringd door vrienden, alsof het zijn vijftigste verjaardag was en niet de hare. Maar Jason trok als knappe en charismatische man dan ook als een magneet mensen aan. Hij was lang, zelfs tussen de statige, door Pilates of aan de barre gespierd geworden vrouwen op hoge hakken die met hem flirten.

Ze had geen idee hoe het kwam dat hij zo lang was: zijn eigen vader, die al lang geleden overleden was, was een verschrompeld mannetje geworden, maar dat was wel te wijten geweest aan jarenlang sigaretten zonder filter roken, en de overtuiging dat bier, vette worst en patat gezond waren. Jason was donker, met die

Spaans/Ierse combinatie van blauwzwart haar, blauwe Ierse ogen en een huid die al bruin werd als hij alleen maar naar de zon kéék. Vanavond had hij een pak aan dat zo donkerblauw was dat het wel zwart leek. Hij zag eruit als een filmster: een bijna onwerkelijke aanwezigheid tussen alle andere gasten.

‘We vlogen over Monument Valley en de piloot ging heel laag. Echt prachtig. Dat landschap is onovertroffen, maar eroverheen vliegen is ook wel heel bijzonder,’ zei hij. Zijn stem was omfloerst – zo klonk hij van nature – maar daarbij had hij een heel precieze stembuiging die ervoor zorgde dat hij deftig Iers klonk. Zo klonk hij níét van nature, want dat was het resultaat van jarenlang logopediesessies.

Zijn gehoor bestond uit meer vrouwen dan mannen. Jason was een kei als het ging om geld verdienen, en daar hielden mannen van. Ze vonden het fijn om in de buurt te zijn van iemand die erin was geslaagd om recessies, het dichten van mazen in de belastingwet, dalingen van valutakoersen en schommelingen in de wereld-economie te gebruiken om rijk te blijven en nog rijker te worden. Maar vanavond bestond zijn publiek voornamelijk uit vrouwen.

‘Daar is ze, mijn prachtige vrouw,’ zei Jason toen hij haar zag, en hij trok haar naar zich toe. Aan de glinstering in zijn ogen zag ze dat het hem ergerde dat ze pas zo laat haar opwachting maakte. Hij hechtte belang aan punctualiteit, maar zou er nooit iets over zeggen. Ten overstaan van de aanwezigen kuste hij haar licht op de mond.

De mensen vonden het prachtig en Jason glimlachte: hij was dol op de schijnwerpers.

‘Mooie jurk,’ fluisterde hij, alleen voor haar oren bestemd, en ze voelde de druk van zijn vingers voorzichtig langs de jurk omhooggaan, zodat hij de onderkant van haar borst kon strelen.

‘Ik moest er toch uitzien om door een ringetje te halen, lieveling,’ zei ze ten behoeve van hun toehoorders. Het besef dat deze jurk en hoe ze eruitzag Jasons goedkeuring konden wegdragen, kalmeerde haar, mede met behulp van de Xanax. Sinds wanneer

was ze zo onzeker? Vreselijk vond ze dat. Vreselijk dat haar libido tot onder nul was gedaald en intimiteit een verplicht nummer was geworden.

Stel nou dat het innerlijke oude haar man wegjoeg?

Hij was een goed mens, ondanks zijn onstilbare behoefte aan meer: meer geld, meer spullen, meer aanzien.

Nu trok hij met zijn vingers een lijn over de huid van haar onbedekte sleutelbeen, alsof ze alleen waren, en de verzamelde vrouwen slaakten collectief een zuchtje om zo veel romantiek.

‘Waar bleef je nou, Cal?’ mompelde hij zodat niemand het verstond. ‘Ik dacht al dat ik een zoekactie op touw moest zetten. Ik word de hele tijd door iemand in mijn kont geknepen.’

Callie grijnsde bij de gedachte dat haar man, een echte alfaman, het erg vond om in zijn kont geknepen te worden.

‘Ik ben er, dus nu kan ik je bewonderaars voor je in toom houden,’ zei ze, terwijl ze snel haar blik langs zijn harem liet gaan en zich afvroeg wie er zo vroeg op de avond al dronken was en de gastheer betastte. ‘Ik was even bij Poppy.’

‘Alles goed boven?’

‘Jawel hoor. Ik maak mezelf wijs dat ze het jammer vindt dat ze er niet bij is, maar zij houdt vol dat het allemaal rimpelkoppen zijn en dat het gedaan is met haar geloofwaardigheid als ze aanwezig zou zijn.’

‘Duidelijke opvatting en daar moet ze nu bij blijven,’ zei Jason met een vleugje trots.

Poppy was op haar kamer met vier meisjes van school en met Brenda, de huishoudster van het gezin en Callies intiemste vertrouweling, afgezien van Mary, die een oogje in het zeil hield en de meisjes van eten voorzag.

‘Stom hoor. Ze krijgt er nog spijt van dat ze dit allemaal gemist heeft.’ Hij gebaarde naar het feestgedruis en liet tegelijkertijd zijn vrouw los. Dat was voor haar het teken dat ze zich onder de gasten moest begeven.

Ze nam geen cocktail, want ze wist dat alcohol en Xanax niet goed samengingen.

‘Callie, wat een prachtig feest en wat zie jij er prachtig uit in die jurk.’

Dit kwam uit de mond van een kleine, knappe vrouw met korte donkere krullen, die, in tegenstelling tot de meeste gasten, een echte vriendin was die Callie al heel lang kende.

‘Evelyn, wat fijn dat je er bent!’

Evelyn was de eerste vrouw van een vroegere zakenpartner van Jason, ene Rob.

Ze was een dierbare vriendin. Ze zagen elkaar twee keer per week bij de Pilates-les en giehelden samen over de vraag of hun bekkenbodem nog verder kon zakken. Bij Evelyn hoefde Callie niet het superrijke, supergelukkige gewezen model uit te hangen. Ze kon gewoon zichzelf zijn, het over opvliegers hebben, zich afvragen waar die overtollige flap rond haar middel vandaan kwam, en waar hun seksuele energie was gebleven. Voordat Mary naar Canada was vertrokken, hadden ze met z'n drietjes aan Pilates gedaan.

‘Jij ziet er anders ook mooi uit, Ev. Rood staat je heel goed,’ zei Callie vol bewondering voor Evelyns jurk van rode jersey, die ze samen hadden gekocht. Ze trok haar vriendin naar zich toe om haar te omhelzen.

Rob en Jason waren sinds ze bij een groot bedrijf in de City waren weggegaan en hun eigen hedgefund hadden opgezet, dikke vrienden geweest. Ze deden niet meer in hedgefunds, vertelden ze iedereen. Ze deden van alles, vooral investeringen van privévermogens, wat heel complex was, als je Jason moest geloven.

‘O, gewoon een beetje van dit en een beetje van dat,’ zei Jason vlot als iemand ernaar vroeg.

Callie vroeg er niet meer naar.

Evelyn en Rob waren inmiddels gescheiden. Toen het vreemdgaan van Rob haar de keel uit begon te hangen, had ze hem de deur uitgezet.

‘Ik heb voor de kinderen veel geslikt, omdat ik niet wilde dat ze gescheiden ouders zouden hebben, maar hij is er toch nooit, hij is altijd “aan het werk”,’ had ze indertijd verbitterd tegen Callie gezegd. ‘Wat betekent dat hij met zijn nieuwe vriendin ligt te neuken.’

Het was zes jaar later, en Evelyn en Callie waren nog steeds bevriend. Callie had erop gestaan dat Evelyn voor het feest werd uitgenodigd, en dat was tussen Jason en haar een bron van onenigheid geweest.

‘Rob komt met Anka,’ had Jason met verstrakte kaken gezegd. ‘Dat wordt een drama, en daar heb ik geen zin in.’

Anka was de vriendin met wie hij nu nog steeds was: de, heel cliché, veel jongere, lange blondine met Slavische jukbeenderen als een skischans, een fragiele schoonheid die zo te zien geen last had van kwabben rond haar middel.

Ze was ook nog eens heel lief, inmiddels met Rob verloofd en de moeder van zijn jongste kind.

‘Nou en? Ze zien elkaar vaak genoeg vanwege de kinderen. Evelyn neemt het Anka echt niet kwalijk – ze vindt haar zelfs aardig. Anka is heel leuk met de kinderen. En Evelyn is mijn vriendin,’ zei Callie, ook al ging ze zelden tegen Jason in.

Argumenten interesseerden hem niet; die negeerde hij gewoon en dan liep hij de kamer uit. Gesprek ten einde – doodeenvoudig.

‘Je begrijpt het niet,’ begon hij, om er voor de verandering eens echt op in te gaan. Hij klonk alsof hij elk moment in woede kon uitbarsten. ‘Rob komt hoe dan ook. Dat we dit kunnen betalen hebben we deels aan hem te danken.’

Met gespreide handen gebaarde hij naar het gigantische huis om hen heen, van top tot teen ingericht door een binnenhuisarchitect en geschilderd met verf die nog duurder was dan gezichtscreme van La Prairie, vol bloemen en personeel, om er maar voor te zorgen dat Callie vooral geen vinger hoefde uit te steken. ‘Rob en Ev kibbelen met elkaar,’ ging hij verder. ‘Daar heb ik een hekel aan.’

En vervolgens liep hij de kamer uit.

‘Geen Rob of Anka te bekennen,’ zei Evelyn nu, terwijl ze om zich heen keek. Ze had nooit iets lelijks over de nieuwe partner van haar ex-man gezegd. Rob was vreemdgegaan. Hij had een fout begaan, en zij probeerde aardig te zijn tegen haar plaatsvervanger.

Callie had ontzettend veel medelijden met Evelyn. Ze wist niet wat ze zelf zou doen als Jason haar ontrouw was. Maar hij ging nu eenmaal nooit op de versiertoe. Dat wist ze honderd procent zeker. Hij aanbad haar, ook al was hij niet zo’n man die ’s avonds haar voeten masseerde en vroeg hoe haar dag was geweest.

Je kon niet alles hebben.

‘Als ze er nu nog niet zijn, komen ze niet meer. Ik ben blij toe,’ zei Callie nu. ‘Rob is vast ziek. Hij laat nooit verstek gaan op de feesten die Jason geeft, maar wees blij en ontspan lekker. Nou ja, een beetje dan,’ verbeterde ze zichzelf, terwijl ze rondkeek naar de horde opgedofte feestgangers, klaar voor een avondje uit.

‘De goedgeklede meute is ruim vertegenwoordigd,’ verzuchtte Evelyn. ‘En ze willen allemaal weten of ik al een nieuwe vriend heb.’

Die had ze niet, wist Callie.

De markt voor vrouwen op leeftijd hield geen rekening met rijpheid, wijsheid of gevoel voor humor. De kopers zochten stevig vlees, dijen zonder een spoorje cellulitis en rimpelloze gezichten. Callie had soms zin om Rob te slaan omdat hij haar vriendin zo’n verdriet had gedaan.

‘Is Poppy er niet?’ vroeg Evelyn.

‘Die zit boven met een paar vriendinnen filmpjes te kijken,’ zei Callie, uit alle macht proberend om het niet erg te vinden.

Evelyn had geen puberdochters. Ze had zonen, die aardiger waren, leek het wel.

‘Ik ga nu even naar boven om te kijken of alles goed is,’ zei Callie. ‘Ik weet dat Brenda een oogje in het zeil houdt, maar ik ben als de dood dat ze gaan drinken, na wat er... je weet wel.’

Ze had Evelyn al verteld over de lege fles Beluga-wodka die ze

vorige maand onder Poppy's bed had gevonden, gejat uit de vriezer. Het had een knetterende ruzie opgeleverd.

Ze had Poppy twee weken huisarrest gegeven, maar Jason, die geloofde in de 'de appel valt niet ver van de boom'-theorie, had er alleen maar om moeten lachen en gezegd: 'Kinderen gaan nu eenmaal drinken, Callie. Ze heeft in elk geval iets lekkers gekozen.'

Zo eenvoudig ligt dat niet, had Callie wel willen schreeuwen. Je erfelijke aanleg was van belang. De leeftijd waarop kinderen begonnen te drinken was van belang. Maar Jason dacht dat dat er allemaal niet toe deed, als je het maar slim aanpakte. Zo was het bij hem gegaan. Maar niet bij haar broer, haar verslaafde broer die ze al tien jaar niet had gezien. En die genen had Poppy ook.

Callie had de angst weggestopt en nog een Xanax genomen.

Jason weigerde het allemaal serieus te nemen, en dat maakte haar razend. Hij was immers in dezelfde buurt opgegroeid als zij, in de niet zo fraaie straten met sociale woningbouw van Ballyglan, waar sommige mensen al jaren niet hadden gewerkt en waar een werkeloze groep mensen drinken als een fulltime dagbesteding beschouwde.

Ze wilde niet dat Poppy zo zou eindigen. Comazuipen was het begin. Dure wodka of goedkoop bier – dat deed er niet toe. Het was één en hetzelfde pad, een pad dat leidde naar risicovolle keuzes die haar leven konden bepalen.

Callie slaagde er uiteindelijk in om de ruimte te verlaten, en ze liep de gang door die het ingehuurde cateringpersoneel gebruikte om in de speciaal ontworpen cateringkeuken te komen. Ze glipte de trap op en kwam uit in de hal aan de achterkant van het huis, en daarna in de eigenlijke gezinskeuken. Daar zat Brenda, die al twintig jaar voor hen het huishouden deed.

Poppy was ook in de keuken, met een ander meisje van school, Zara. Ze stonden twee dienbladen vol te laden met pizza's, frisdrank en piepkleine dessertgerechtjes van de catering.

Poppy had net zulke mysterieuze ogen als haar moeder. Ze droeg